

Jesus tok din dom på seg!

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru

Da tok landshøvdingens soldater Jesus med seg inn i borgen, og samlet hele vaktstyrken om ham. De kledde av ham, og la en skarlagrenrød kappe om ham. Og de flettet en krone av torner og satte på hans hode, og gav ham en rørstav i høyre hånd. De falt på kne for ham og hånte ham og sa: Vær hilset, du jødenes konge! Og de spyttet på ham, tok rørstaven og slo ham i hodet. Etter at de slik hadde hånet ham, tok de kappen av ham og kledde ham i hans egne klær. Og de førte ham bort for å korsfeste ham.

Matt 27:27-31

Jesus er kongenes konge; han er Gud som ble menneske; han er den som har skapt himmelen og jorden og alt som er på den; han råder over og styrer alle ting; han er den hellige og rettferdige; – og så leser vi i Bibelen at Jesus står for den jordiske dommeren

Pontius Pilatus. Hva er grunnen til det? Hvilken hensikt har dette?

Det finnes bare én grunn og hensikt! Den vil vi sammen se nærmere på.

Hvilken dom kunne Pilatus felle? Her står han og skal dømme «den som Gud har satt til å være dommer over levende og døde.» (Apg 10:42) Hva går det vel ikke an å gjøre for den som er åndelig blind? Pilatus skjønte ikke – i sin åndelige blindhet – hvem han stod ansikt til ansikt med! Her står en synder foran verdens frelser, og forhører ham som man forhører en forbryter! – Men han fant ikke noen skyld hos Jesus!

I påskehøytiden var det vanlig å frigi en fange. Pilatus tilbød mengden å velge mellom Jesus og Barabbas. Ved å la dem selv velge, ville han gjøre seg populær og vinne folkets gunst. Barabbas var en kriminell, en morder. Kanskje opprøret Barabbas hadde deltatt i rettet seg imot den romerske overmakten, og at det var derfor folket valgte Barabbas?

I Det gamle testamente ber Herren folket velge mellom livet og døden: «Livet og døden har jeg lagt fram for deg, velsignelsen og forbannelsen. Velg da

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioeder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

livet, så du kan få leve, du og din ætt!» (5M 30:19)

Vi ser at mennesket må velge mellom livet, som er Kristus, – eller døden, som er å avvise ham. Du får også dett valg om å ta imot Jesus som din frelser, som tilgir din synd, – eller du kan avvise ham, og da venter det deg bare en evig fortapelse!

Jødene avviste Jesus og valgte Barabbas. Det er et stort alvor!

Til påskehøytiden var det klargjort tre kors for tre kriminelle. Da Barabbas ble frigitt, måtte en annen ta hans plass. Jesus ble denne morderens stedfortreder. Men det var den kriminelle forbryteren som fortjente å henge på korset, som fortjente døden.

Så lyder spørsmålet til deg: Er du bedre enn Barabbas?

Bibelen forteller om «alle mennesker» at «de syndet alle». (Rom 5:12) Det betyr at vi alle fortjener døden, – alle fortjener vi å henges på korset.

Du er også skyldig! Kanskje er du verre enn Barabbas? Hvordan er ditt hjerte? – dine tanker?

Skriften forteller oss at «hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.» (Matt 5:28) Loven sier: «Du skal ikke slå i hjel, men den som slår i hjel, skal være skyldig for domstolen.» Og Jesus innskjerper at «den som uten grunn harmes på sin bror, skal være skyldig for domstolen.» (Matt 5:21)

Kjære venner, mennesket har en fallen natur, – derfor fortjener vi døden! Men Jesus tok den plassen du fortjente. Han ble gjort til synd for deg. Han fikk slagene dine, han ble spottet. Soldatene satte en tornekrone på hans hode som

lagde vonde sår, og de kledde ham i en purpurkappe; –bare for å holde ham for narr. Jesus led alt dette – *for deg!*

Mange oppfører seg i dag på samme vis som soldatene. De sier at Jesus er deres konge og herre. Men det er bare noe de sier med leppene. For de vil kun høre det som ikke uroer dem, de vil bare høre om under og mirakler, – og straks en taler med dem om deres synd, nei da vil de ikke vite noe av Jesus. De trekker seg unna og vil fortsette sitt liv i synden.

Mange kan nok både vitne om verdens frelser, synge om Jesus og bestemme seg for å følge ham, – men dersom det ikke er noen overbevisning om synd og en virkelig hjertets anger over synd, ja da er alt teater og narrespill!

La oss vokte oss for at vi skulle finnes i vårt hjerte å være som disse soldatene, som i det ytre falt ned og tilbad Jesus, men som spottet ham i sine hjerter!

Vi trenger å bli knust under loven. Skriften må få vise oss hvem vi selv er og hvem Jesus er!

Soldatene falt på kne for ham i tilsynelatende tilbedelse, men det var bare spott og narrespill. Du kan komme i den samme situasjon. Hvordan er dine bønner til Jesus? Er de bare mekaniske bevegelser med munnen, mens ditt hjerte er langt borte fra ham?

Det er ikke noe annerledes i vår tid enn på Jesu tid. I mange kristne forsamlinger er de beveget til tårer, de danser og synger, – men det er lite synoden!

«Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste,» sier Skriften. (Gal 6:7) Husk at den som vil tekkes mennesker, begår samme synd som Pilatus!

Kjære brødre og søstre, måtte Jesus være vår Frelser og Konge; måtte våre bønner komme fra et oppriktig hjerte, i Ånd og sannhet!

Jesus er kongenes Konge!

*Fra bibelkurs i Peru i mars 2000.
Oversatt og tilrettelagt for L&E av JE.*

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, oktober 2000:

Jesus tok din dom på seg! Av evangelist Ubaldo Marca, Peru.....	side 1
Den som syndar, skal døy! Av Dag Rune Lid	side 4
Et møte med Jesus. Av Olav Valen-Sendstad	side 5
Ureine lepper - reinsing frå synd. Av Lorents Nord-Varhaug	side 7
Kristi trell - virkelig fri! Av Per Bergene Holm	side 11
Glimt fra sommerskolene - sommeren 2000.	side 14
Ekteskapet - livslang troskap! Av Per Bergene Holm.....	side 15
Lær barna den rette frimodighet! Av Jon Espeland	side 18

Den som syndar, skal døy!

Av Dag Rune Lid

Me lever i ei tid der snart ingen ting lenger vert rekna for synd. På den andre side, når nokon påpeikar at noko er synd, så kjem det snart: - Ja, det er no di meinig det! Såleis set mange seg sjølv til dommar over kva som er synd. På same tid opplever me sterke religiøse straumdrag i tida, og mange står fram og vedkjenner Jesu namn og vil ha med Gud å gjere – men likevel kan dei forsvare synd og leve i synd.

Slik talar ikkje Guds ord! Bibelen fortel oss om noko som hende i Jerusalem for å vise oss kor alvorleg Gud ser på synda. Eit ektepar, som aktivt vedkjende Jesu namn, hadde selt ein eigedom. Så gøynde dei unna noko av pengane, og resten tok mannen med til disiplane. Der tok han ei «kvit løgn» og sa; at dette var alt dei hadde fått for eigedomen.

Då er det Peter tek til orde og seier: «Ananias, kvifor har Satan fylt hjarta ditt, så du skulle lyga for Den Heilage Ande ... Det er ikkje for menneske du har loge, men for Gud!» (Apg 5:3-4) Guds straffedom ramma han så han seig død om på golvet.

Tre timer seinare kjem kona, og Peter tek på nytt til orde: «Korleis kunne de verta samde om å freista Herrens Ande? Sjå, føtene til dei som har gravlagt mannen din, er for døra, og dei skal bera deg og ut! Straks fall ho ned framfor føtene hans og anda

ut ...Då kom det stor redsle over heile kyrkjelyden og over alle som hørde dette.» (Apg 5:7-10)

Det står at det fall redsle over dei som hørde det, og slik er det når Gud talar. Alle menneske vil møte denne redsle, om ikkje før så på den dag då alle skal møte Gud. Når menneske i dag ikkje lenger vil høre kva Guds ord seier er synd, så er det berre det at Gud har ikkje forandre seg. Han er like heilag og rettferdig, og han er enno ein fortærande eld mot all synd. Bibelen seier at han er i går og i dag den same, ja til evig tid. (Heb 13:8) Det er han, sjølv om heile verda fornekta det!

Lygn, svart arbeid, sambuarforhold, baktaling, sinne, misunning og så vidarae er like mykje synd i dag som på Peter si tid. Bibelen seier at dei som lever i sine synder, ikkje skal arve Guds rike. (Gal. 5:21) Gud kan ikkje gå på akkord med synda, om det så er tronarving, biskop, prest eller emissær som forsvarar det.

Når menneske kan leve i synd, og likevel tru at dei skal nå heim til himmelen, lever dei i sjølvbedrag. Slik talar Bibelen!

Det menneske som får eit møte med den heilage Gud, får eit heilt nytt syn på synda. Då har det ikkje lenger noko å seie kva skattefuten, naboen eller vener seier. Då får du røyne: «Ve meg, eg er fortapt!» I Guds ords lys

ser eg at det som dei aller fleste har bortforklart som synd, det er enno synd. Mine tankar, ord og gjerningar – alt er smitta av synd, og gjer meg skuldig til den evige fortaping.

Den som syndar skal døy, seier Bibelen, men han seier også noko meir. Han seier at du som erkjenner synd som synd, og gjev Sanninga rett, du kan bli frelst frå dine sine synder for Jesus skuld. Det var ein annan som vart straffa for dine synder på Golgata

kors, så du skulle få fred. Difor kan sangaren syngje:

«Kom som du er til din Frelser, Smittet av vantroens dynn! Blodet som rant fra hans side, Renser din sjel fra all synd.

Hvorfor vil lenger du leve Borte fra livet i Gud? Verden bedrager ditt hjerde, Kom og bli Frelserens brud!»

(S.b. nr. 200)

Et møte med Jesus

Av Olav Valen-Sendstad

Tekst: Joh 4:4-26

Fortellingen om den samaritanske kvinne er fortellingen om en sjels møte med Jesus til liv og frelse. Derfor finner vi også hos henne alle de åndelige kjennetegn som vi ser hos mennesker som kommer i berøring med den evige og får erfare frelsens nåde og gave. Forskjellen er bare at mens denne kvinnen gjennomlevet disse kjennetegn i løpet av noen korte øyeblikk, vil de som regel hos oss andre gjennomleves i løpet av noe lengre tid. Men fordi vi alltid ved møtet med Jesus gjennomlever det samme, alle sammen, derfor står denne kvinne der som en type og et billede på hva som den får oppleve og erfare som møter sin frelser. La oss kort peke på noen av disse trekk.

Samtalen begynner med ganske alminnelige ting fra det daglige liv, i det Jesus ber henne om litt vann til å slukke sin tørst med. Men så fører Jesus samtalen hen på det evige livs vann, og kvinnen, som til å begynne med ikke forsto hvor han ville hen, begynner nå å bli urolig. Tanken på det evige gjør henne alvorlig stemt.

Slik kommer også Herren til oss: Gjennom de daglige ting tenner han i oss tanken på det evige. Og når han gjør det, og likesom åpner blikket for at livet er mer enn maten, og frelsen er mer enn klærne – hvem kjenner da ikke *uroen*? Mange prøver nok å vri seg unna denne uro. Men det vil ikke Jesus.

Til denne urolige kvinne sier han: «Hent din mann.» Dermed satte han fingeren like på byllen i hennes liv.

Hun levde jo i hor. Og Jesus visste bare alt for godt, at skulle her bli frelse, så måtte det skjæres hull på syndens byll. – Kvinnen kom ikke utenom det!

Og nå ser du på henne hvordan hun ganske enkelt begynner å bli *alvorlig vakt*, og spør: «Hvor skal jeg tilbe Gud og finne ham?» Nå begynner det å brenne i henne et ønske og et begjær både etter å finne Gud og komme ut av sitt gamle liv. Hvor er det ikke typisk dette, for enhver som *blir vakt av Guds Ånd*: Vekkelsen kommer da, når Guds Ånd setter fingeren på syndebullen, så sjelen begynner å rope etter sin Gud og begjære hans frelse og samfunn. Men i en slik vekkelse er heller ikke Jesus sen om å gripe til med sitt ord.

Han sier til henne: «*Tro meg, kvinne!*» Slik vil han inn i denne vakte sjel peke på seg selv og si: «Vil du finne liv og sannhet, frelse og nåde – så hør hva jeg sier, så tro meg» – og det sier han for dermed å peke på seg selv som troens rette begynner, opphavsmann, gjenstand og fullender.

Slik kommer han enn i dag til alle vakte sjeler gjennom Ordet og sier: «*Tro meg, sjel!*» – for han vet at frelsen kommer alene ved *troen* på ham.

Det underlige var nå at kvinnen virkelig trodde ham, som om han var en profet, men samtidig sier hun – fordi hun enda ikke kjente ham helt ut – at den egentlige nåde og det sanne liv ventet hun først i Messias Kristus. Da sier Jesus: «Det er meg, jeg som taler med deg.» Og da ble kvinnen gan-

ske *forvisset* i sin sjel, løp bort til byen og begynte å vitne om det hun hadde opplevd, og søkte å dra alle andre til Kristus også.

Du leser, som har lært denne Herre og Mester å kjenne – kjenner du deg ikke igjen i disse åndelige kjennermerker? Kom ikke nettopp frelsen til deg i den urolige og vakte tilstand, da Ordet begynte å peke på Jesus og si: «*Tro ham!*» Og kom ikke den fulle og sikre visshet om denne frelsen da Jesus gav seg således tilkjenne i Ordet sitt at du fikk se, høre og tro at «han er min frelser, i ham har jeg syndenes forlatelse, i ham har jeg livet og freden»? Og gikk det ikke slik også med deg, at da du hadde fått visshet om Jesus og din frelse, da fikk du lyst til å dra andre til ham, lyst til å vitne noe for en og annen om hvor god denne Herre er?

– Derfor kan det vel hende at flere av oss ikke ligner den samaritanske kvinne i dette å ha fem menn eller fem kvinner. Men om vi ellers kjenner vår Frelser, så ligner vi henne på alle andre måter. For syndens art og omfang kan være forskjellig hos oss, men syndens dom er den samme for oss, og derfor er også frelse fra synd den samme for oss – uten persons anseelse og uten hensyn til om vi menneskelig talt har syndet «mye eller lite». For Gud er all synd like stor og like fordømmelig, derfor er også frelsen like stor for alle syndere – til ære og pris for Jesus!

Fra Haugesund Dagblad, 21. jan. 1939

Ureine lepper – reinsing frå synd.

Av Lorents Nord-Varhaug

I det året kong Ussia døydde, såg eg Herren sitja på ei høg, opphøgd trone, og slepet på kappa hans fylte templet. Serafar stod ikring han. Kvar av dei hadde seks venger. Med to dekte han andletet, med to dekte han føtene, og med to flaug han. Og den eine ropa til den andre og sa: Heilag, heilag, heilag er Herren, Allhærs Gud! All jorda er full av hans herlegdom. Festa til dørstolpane riste av røysta til dei som ropa, og huset vart fylt med røyk. Då sa eg: Ve meg! Det er ute med meg, for eg er ein mann med ureine lepper, og eg bur midt i eit folk med ureine lepper. Og augo mine har sett kongen, Herren, Allhærs Gud. Då flaug ein av serafane bort til meg. Han hadde ein gloande stein i handa. Med ei tong hadde han teke han frå altaret. Og han rørde ved munnen min med han og sa: Sjå, denne har rørt ved leppene dine. Misgjerninga di er teken bort, og synda di er sona. Då høyrdie eg Herrens røyst: Kven skal eg senda, og kven vil gå for oss? Då sa eg: Sjå, her er eg, send meg!

Jes 6:1-8

No skal me stilla oss inn under den bodskapen som Jesaja fekk. Jesaja såg nemleg at han budde iblant eit folk med ureine lepper, og han sjølv var ein av dei. Han stilte seg sjølv inn under den same dom i møte med den heilage Gud. No skal me sjå lite grann om der er slike ureine lepper

iblant oss? Det er dette denne teksten talar om: «**Eg** er ein mann med ureine lepper!»

Me skal gå til salme 12. Der står det slik: «*Frels, Herre! For dei trugne er borte. Dei trufaste er komne bort mellom menneskeborna. Dei talar lygn, kvar med sin neste. Med falske lepper, med tvihuga hjarta talar dei. Gjev Herren må rydja ut alle falske lepper og den tunga som talar store ord, dei som seier: Med tunga vår skal vi få makt over dei! Leppene er våre eigne! Kven er herre over oss? Av di dei elendige vert kua og dei fattige sukkar, difor vil eg no reisa meg, seier Herren. Eg vil gje frelse til dei som stundar etter henne. Herrens ord er reine ord, liksom sølv som er lutra i ein smelteidig i jorda – sju gonger reinsa.*» Sal 12:2-7.

Som menneske er me slik innstilt at me alltid har ein trong til å opphøya oss sjølve over andre menneske. Enten du kallar deg ein kristen eller ikkje, – du ynskjer å vera noko meir enn andre.

Det 8. bodet lyder slik: «Du skal ikkje vitna falskt om nesten din!» I si forklaring til bodet seier Luther: «Me skal ottast og elska Gud, så me ikkje er falske og lyg om nesten vår, svik han, baktalar han eller set ut falske rykte om han; men orsakar han, talar vel om han og tek alt i beste meinings.»

Jesaja såg at han var ein mann med ureine lepper, og at han budde

mellan eit folk med ureine lepper. Når guds frykta forsvinn frå ei forsamling, ei bygd, ein by, eit folk eller eit land, då stig denne trangen opp – med styrke og tyngde – til å hevda seg sjølv. Du har, kan henda, ein nabo som du er ueinig med. Kva gjer du? Jau, du snakkar med dine vene om kor vanskeleg han er, kor umuleg han er og kor lite medgjerleg han er. Men kva er det for noko? Det er du som vert stor. Det er dei ureine leppene som er ute.

Du har, kan henda, ein arbeidskamerat som du ikkje kjem over eins med. Så tek du deg gjerne nokre ekstra pausar på arbeidsplassen, og så talar du ufordelaktig om det mennesket, – for at du skal bli stor og han bli liten. Noko er sant og noko legg du til, for at han skal koma i eit dårlig lys og du i eit betre.

Eller det kan vera i forsamlingslivet. Der er det nokon som du er einig med, som du står på lag med. Og så får dei hard medfart i ditt venelag, dei som du ikkje deler syn med. Kva er det for noko? Det er leppene dine, dei ureine leppene! David seier det slik i salmen: Det er «*falske lepper og den tunga som talar store ord.*» Kva seier salmisten om desse? Han seier: «**Gjev Herren må rydja ut alle falske lepper og den tunga som talar store ord.**»

Når du talar med venene dine om dei andre, dei som du er ueinige med, – då gjeld det om å vera klår i tanken og rask i replikken for at **du** skal få overtaket på nesten sin kostnad. Du spør ikkje Herren om det er

rett, men hugen din brenn etter at **eg** skal få overtaket. **Eg** skal knusa min nabo med mi tunga, **eg** skal knusa min fiende med mi tunga. Ved at du brukar tunga di slik, frårøvar du eit menneske det kjæraste han har, nemleg æra. Du kan ta ifrå han pengar og alt jordisk gods og gull, men tek du ifrå eit menneske æra, gjer det ærelaust, då krenkjer du din neste. Det er ingen ting som er verre for eit menneske enn å verta ærelaus.

Det kan gjerne vera sant alt det du veit om din neste, men likevel fell det skyld på deg dersom du går ut med det du veit. Du har ikkje rett til det, sjølv om det er sant! Dette kallar Bibelen baktaling, og det er synd! Å kor mange det er som lid fordi det var nokon som tok til å tala om dei med ei falsk tunga. Så sit menneske i fortviling med eit vondt rykte over seg.

I Salme 59:8 står der slik: «*Sjå, ein flaum av ord flyt ut av munnen deira, på leppene deira er det sverd.*»

Du skal halda di tunga og din tale i tømme. Vonde ord, vond tale frå hjartedjupet, det er som sverd, det går inn og øydelegg. Og så det er slik med meg og deg at me er meir tilhuga til å tru det når nokon talar vondt om eit anna menneske, enn når nokon talar godt om det. Og det du høyrer, sit som naglar i sinnet.

Sjå berre i enkelte rettssaker i Noreg, spesielt når det gjeld overgrep. Nokon som har vore oppe til doms har vorte frikjende i saka. Skuldinga heldt ikkje mål, dei var ikkje skuldige. Men i bygder og byar har det gått frå munn til munn, om han og henne

som er sånn og sånn. Når då rettssaka er slutt og dei er frikjende, må dei gjerne flykta frå staden, fordi dei fleste tenkjer: «Der er nok noko med han like vel, – han kan nok ha gjort dette like vel, – han er nok ikkje heilt uskuldig.»

Saka er at me vil ikkje frikjenne. Det er så vanskeleg for oss å gå tilbake igjen og sei at eg tok feil. Ja, tunga er i sanning ustyrleg. Ho vil styrast i så mange retningar, ho vil øydeleggja så mykje, så mange plasser. Og så øydeleggjast både samfunnsliv og forsamlingsliv, fordi tunga var i funksjon, – dei ureine leppene.

I Ordspråka 10,8-10 står det slik: «*Den som har visdom i hjarta, tek imot boda, men den som har dårelepper, går til grunne. Den som ferdast ulastande, ferdast trygt. Den som går krokvegar, vert oppdaga. Den som blunkar med auga, valdar vondt. Og den som har dårelepper, skal gå til grunne.*»

Det er svære ord!

Jesaja stod overfor Den heilage Gud, han såg inn i heilagdomen, og så vart han klar over: «*Eg er ein mann med ureine lepper.*» Han såg noko av folkets nød og smerte: – Dei talar lygn, dei framhevar seg sjølv. – Dei vil sjølv stå i sentrum, dei går ikkje rett fram.

– Og så står eg som ein profet oppe i dette kaoset. – Eg er sjølv ein av dei. – Eg er sjølv smitta av denne gift. – Det er ikkje rett å tala og vera slik eg er. – Kva har eg å opphøya meg av? – Nei, eg er sjølv ein israelitt, avla med menneskebarnet si synd.

Jesaja såg først og fremst at han sjølv var ein mann med ureine lepper, og at folket var ille medfarne. Han som hadde stått og innbydd dei til å koma til Herren, – denne store profet sig no i kne: «Eg er fortapt! Det er ute med meg. Mi tid er ute. Eg har sett Gud, og då kan eg ikkje leva.» No var det ikkje eit ve-rop over dei andre, over folket, men han ropte: «Ve meg! Det er ute med meg!»

Jesaja var inne i den ytterste naud: «Det er eg som har synda!» Då gløymast sigeren over alle opprørarane, då gløymast all motstand, all medgang. No står han for Gud som eit syndig menneske som har krenkt Gud i tankar, ord og gjerningar, og kjenner den vonde lyst i sitt indre.

– Kva har eg å rosa meg av? – Kan eg i det heile tala til folket? – Eg må skamma meg og bøya meg i støvet. – Der er ikkje håp.

Slik står Jesaja. Der er ikkje håp. No sit du kanskje slik? Du veit du har ureine lepper. Det er som eit sverd i ditt samvit. Det er som det stikk i hjarta ditt: «Eg har ureine lepper!» Din målestokk har ei tid vore menneske sin målestokk, og då kjem du godt ut. Men innfor den levande Gud har du ureine lepper! Og kva gjer du med dette?

Framfor den heilage Gud står det eit altar. Altaret var der soninga vart utført. Eit dyr vart slakta og ofra på altaret. I Jesaja sitt møte med himmellens Gud, får me sjå inn i Gud si handling med den einskilde. Han gjer straks befaling til serafen: «Fly til altar!» Og så stig serafen – som på

grunn av Guds heilagdom ikkje måtte koma nær altaret – ned og tek ein gloande stein frå altaret med ei tong.

Og så skal me vera i dette biletet: Guds alter på jord er soninga Kristus Jesus. Og så går Jesus ned der til denne profet. Så rører han ved leppene til Jesaja, og så seier han: «Di synd er sona, din misgjerning er tatt bort.»

I Heb. 10:11-12 står det: «*Og kvar prest står dagleg og gjer teneste og ber fram dei same offera mange gonger, dei som aldri kan ta bort syn- der. Men Jesus har bore fram eitt ei- naste offer for synder, og har deretter sett seg ved Guds høgre hand for alltid.*» Eitt einaste, evig gyldig offer, for meg og deg står framfor oss i Kristus! «*For med eitt offer har han for alltid gjort dei fullkomne som vert helga. Det vitnar òg Den Heilage Ande for oss. For etter at han har sagt: Dette er den pakta eg vil gjera med dei etter desse dagar – så seier Herren: Eg vil gje lovene mine i hjarto deira og skri- va dei i hugen deira, og syndene dei- ra og misgjerningane deira vil eg ikkje meir koma i hug. Men der det er forla- ting for syndene, trengst ikkje lenger noko offer for synd.*» Heb 10:14-18.

Nå er Jesu offer gitt oss ved altaret, for all vår synd og ureinskap. Jesaja måtte koma i kontakt med offeret før han kunne byrja å tala igjen. Nå er det reist eit slikt alter, nemleg Jesu kors. «*Han gjev den trøytte kraft, og den som ingen krefter har, gjev han stor styrke,*» seier Jesaja (40,29). Krafta ligg i soninga på altaret, i dette: «*Misgjerninga di er teken bort, og*

synda di er sona!» Og Guds ord sei- er det slik i 1Joh 1:9: «*Dersom vi san- nar syndene våre,*» altså seier det sa- me som Gud om vår synd, så «*er han trufast og rettferdig, så han tilgjev oss syndene og reinsar oss frå all urett- ferd.*»

Når så Jesaja har fått dette møtet med Gud, og har fått stadfesta sitt kall på nytt igjen, så spør Gud: «*Kven skal eg senda, og kven vil gå for oss?*» Ikkje lenge før stod han der og sa: «Ve meg! Det er ute med meg», og så er han villigskapen sjølv: «Her er eg, send meg!»

– Kvar du vil, og korleis du vil bru- ka meg, så er eg villig til å gå, Herre! Den villige ånd kjem i det heilage mø- tet med Herren: «Eg er villig til å gå. Tal du Herre!» Og så er det nokon som reiser ut som misjonærar og nokon som forkynner Ordet her heime. Ein får eit bodskap til ein nabo, ein annan skal gå til ein arbeidskamerat. Og så går dei, – fordi dei har hatt eit møte med Gud.

For Jesaja var dette eit svært opp- drag fordi han fekk ein domsbodskap å gå med. Og denne domsbodska- pen verka ein forherdings-prosess i folket, fordi dei ikkje vende seg til Her- ren. Men Jesaja var villig til å gå, og Gud sende han.

Må Gud gi oss nåde til å gå inn i oppgjer for hans heilage åsyn med våre ureine lepper!

Utdrag frå tale på Norheimsund bedehus 11. mars 2000.

Kristi trell – virkelig fri!

Av Per Bergene Holm

Paulus og Timoteus, Kristi Jesu tjener – til alle de hellige i Kristus Jesus som er i Filippi, sammen med tilsynsmenn og menighetstjenere: Nårde være med dere og fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus!

Fil 1:1-2

Paulus kaller seg for *Kristi Jesu tjener*. Ordet som er brukt kan også oversettes med *trell* eller *slave*. En trell arbeider ikke bare en kort tid eller for en periode, han tilhører sin herre og er sin herres eiendom.

En virkelig fri trell

Vanligvis er det å være trell en forferdelig stilling. Det er å være ufri, helt og holdent bundet og underlagt en annens vilje ved tvang.

Men å være Kristi trell er ikke noen tvang for apostelen, det er tvert i mot noe han roser seg av. Å være bundet til Kristus og hans vilje er å være *virkelig fri*. Motsetningen er å være en trell under synden, en trell av sine lyster og begjæringer, underlagt Satans makt.

Å bli frelst er å gå over fra Satans makt og til Gud. Da først kommer mennesket tilbake til sitt rette livselement, til et liv i samfunn med Gud etter hans vilje. Å være drevet av Kristi kjærlighet, drevet av Guds Ånd, bun-

det av Ånden, det er å være virkelig fri!

Hører du Jesus til? Vi kunne stilt spørsmålet som et ranskakende spørsmål, hvor vi gransket hjerter og nyrer for å finne hva som lå bak våre motiver og planer, om det alt var styrt av Jesus. Men vi skal ikke det i dag. Jeg vil bare understreke hvor godt det er å høre Jesus til. Asaf sier det i Salme 73: «*For meg er det godt å holde meg nær til Gud.*»

Det er godt å høre Jesus til, være hans eiendom, gå på hans veier og sette sin vei i hans hånd.

Jeg kan si det for min egen del. Mye elendighet i livet mitt, ufred, sorg, nød og fortvilelse, det kommer av at jeg så alt for mye har vært min egen herre. Jeg har gått mine egne veier, jeg har søkt mitt eget. Det blir det bare elendighet ut av, synd og lenker og bånd. Det er i sannhet å være ufri.

Det er når jeg lever for meg selv at synden får binde og føre meg til fall, det er da jeg blir ufri i hjerte og sinn, det er da nøden og elendigheten oppstår, ufred og gledesløshet. Da blir kristendommen et ork og en byrde.

Men det er godt å leve med Jesus. Å, om du og jeg kunne få se det og få trang til å leve nær ham! Ja, få trang til å tjene Jesus, leve for ham! For det

er sant som Lina Sandell synger, det er bare et slikt liv som er verdt å kalles liv. Apostelen Paulus sier det senere: «*For meg er livet Kristus.*» (Fil 1:21)

Å leve var for Paulus ett og det samme som å leve for Jesus, forkynne ham ogære ham. Hans liv gikk opp i det ene: Å høre Jesus til.

«Til alle de hellige i Kristus»

De troende i Filippi kalles for *hellige*. Det betyr ikke at de var uten synd eller fullkomne.

Å være hellig er først og fremst en stilling, en stand. Å være hellig er noe jeg er blitt ved Jesus. Jeg har fått komme Gud nær, fått del i barnekår og arverett hos Gud. Jeg er blitt Hans eiendom, jeg får høre den hellige Gud til. I første rekke er det ett og det samme som å være frelst, å få eie samfunn med Gud. Og da forstår vi at det med ordet hellig ikke er tale om en rett jeg har vunnet meg ved mitt liv, men en tilregnet hellighet, noe jeg eier for Jesu skyld. Jeg er helliget ved hans offer.

Men å være hellig er også å være utskilt fra all annen bruk og innvidd til Gud, det er å høre Gud til og være i hans tjeneste og i hans tjeneste alene. Slik var det med alle de redskaper som i den gamle pakt ble helliget til tjeneste i tempelet. De ble innvidd og salvet med olje for å være helliget tjenesten for Gud.

På sammen vis er de troende ut-

skilt fra verden og innvidd til Gud. De er hans eiendom og hører ham til. De er salvet med Guds Hellige Ånd og innvidd til tjenesten for Gud. Å være hellig kan vi derfor si er ett og det samme som å være Kristi trell.

Jeg er hellig, jeg hører Gud til, for Jesu skyld. Min hellighet er fullkommen, den hviler på Jesu verk. Og så er jeg også hellig i betydningen at jeg hører Jesus til for å tjene ham. Der må jeg bekjenne at det mangler mye i hverdagslivet. Derfor formaner Skriften meg til å vokse i helliggjørelse. Jeg skal bli det jeg er. Jeg er hellig, og så skal jeg bli det. Men hellig kan jeg bare bli gjennom Jesus. Så Bibelens tale om helliggjørelse er ikke tale om noe selvstrev, men det er tale om gjennom Jesus å bli skilt fra synden og innviet til Gud. Det er tale om Den Hellige Ånds gjerning i våre hjerter som gjør at vi roper: Abba, Far!

«Nåde være med dere ...»

Apostelen Paulus hilser filipperne med sin sedvanlige nåde-hilsen.

Nåde er Guds frie, uforskyldte kjærlighet til syndere. Det er en gunstbevisning overfor slike som ikke har fortjent det. I Jesus, og bare der, møter Gud oss med nåde, med uforkyldt godhet og syndenes forlatelse, for Jesu skyld. Apostelen ber om at denne Guds nåde måtte være med de troende, at de måtte leve under den.

Nåde er ikke bare noe du skal få når du kommer til Jesus første gang, men det er noe du skal få leve under. Guds nåde den er ny hver morgen, sier Guds ord. Det vil alltid være slik for en kristen, at hans stilling hos Gud hviler på nåde, på Guds uforskyldte godhet og kjærlighet i Kristus Jesus. Det skal du vite som sliter med synd og svikt som en kristen. Så lenge du lever med Jesus og har tatt din tilflukt til ham med din synd, så står du under nåden, så regner ikke Gud med deg i kraft av hva eller hvordan du er, men han ser til deg i nåde. Han regner med Jesus.

Livet under nåden

«*Livet under nåden*» er kristenlivet blitt kalt. Vi har akkurat talt om at det er et liv for Jesus, et liv i tjeneste for ham. Like fullt er og blir det et liv under nåden.

Rosenius har sagt det slik, at vi lever ikke i et gjerningenes rike hvor våre gjerninger er herre over Guds nåde, men vi lever i et nådens rike, hvor Guds nåde er herre over våre gjerninger.

Det kristne livet springer ut av nådens kilde, det er det frigjorte Guds barn, det barn som for Jesu skyld står hellig og ren for Gud, som også i hverdagslivet lever et hellig liv.

Det er ikke mine hellige gjerninger som gjør meg hellig, men det er tvert imot min hellighet for Jesu skyld som er grunnlaget for alle mine gjerninger.

«... og fred fra Gud, vår far ...»

Fred (v. 2) uttrykker en tilstand der alt er i orden, en himmelsk harmoni hvor intet kan bli bedre. Der det er fred, der er alt slik det skal være. Og det kan vi også bare få gjennom Jesus. Det er han som gjorde fred.

Fred med Gud

Nå er det i Bibelen tale om både en objektiv fred og en subjektiv fred. *Fred med Gud* er å ha en ordnet sak med Gud, hvor alt er som det skal være. Det har jeg ved troen på Jesus. «*Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.*» (Rom 5:1). Alt er slik det skal være, intet kan bli bedre. Det er fullkommen, uten noen mangel.

Guds fred

Guds fred (Fil 4:7) er derimot den samvittighetsfred og visshet om frelse som Den Hellige Ånd skaper i den troendes hjerte. Å eie denne freden er en dyrebar skatt, den styrker og trøster. Ja, Guds ord sier at Guds fred bevarer våre hjerter og tanker i Kristus Jesus. Der freden blir borte, på grunn av synd eller slovhets og avstand til Jesus, der kommer en lett til fall og frafall. Freden har sin grunn i Jesus, slik gleden også har det.

Det er godt å høre Jesus til, er det ikke det? Skulle vi ikke formane hverandre og hjelpe hverandre til å leve nær ham, og være med å kalle andre inn til samfunnet med ham?

Glimt fra sommerskolene – sommeren 2000

Jeg fikk den store lykke fra Gud å få være tilstede ved både ved hovedsommerskolen på Moi i juli og på sommerskolen i Oppdal i august 2000.

På Moi kom Herren til meg med et alvorlig ord som jeg også bar frem på vitnemøtet. Det står hos profeten Jeremiah 7:34: «Jeg lar fryds røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst bli borte i byene i Juda og Jerusalems gater, for landet skal bli til ørken.»

Blir denne røst borte hos oss, blir Lekmannsmisjonen til en ørken. Da har vi ikke noe å gi forkomne syndere. Da kan vi stå der med våre nådegaver og oppgaver, men sjeler blir ikke frelst!

Det finnes et Ord som kan frelse sjelen, det er Ordet om korset, det er **blodets** evangelium som frelser! Det skal og må også i dag løftes et banner for folket, slik det står i Jes 62:10: «Dra inn! Dra inn gjennom portene, rydd veien for folket! Bygg, bygg veien, rens den for stein, løft et **banner** for folke-

Vårt banner ble reist på Golgata. Det ble så stort for meg å lese på veggen på Imi-stolen: «Hans banner over meg er kjærlighet!» Det ble resultatet etter at bruden var ført inn i vinhuset. (Høys 2:4) Vi har i sannhet et vinhus; det er Bibelen. Der er gledes vin, den vinen som styrker hjertet!

Vi som var på Imi-stolen opplevde

at Gud står fast ved sitt ord. Der var det forsmak på himmelen. Der lød den nye sangen, sangen som synges av frelste syndere som har sett korsets evangelium. Vi må ikke bli opptatt av forkynneren, men av Jesus. Vi må løfte banneret, – og vise synderen veien til Golgata! Der får du misjonssinnet. Der ser du Frelseren. **Han døde for deg!** Hør, du som sliter med synden: **Jesus døde til fastsatt tid for deg!**

Kjære venner, himmelen er åpen. «Jeg har satt foran deg en **åpnet** dør,» sier Jesus. Menigheten i Filadelfia hadde liten styrke. Gud i himmelen anerkjente denne menighet. Det får ikke hjelpe om jeg ikke er likt av mennesker, bare Gud vil vite av meg!

Det er en ting jeg sliter med, det er mitt **ego**. Jeg'et, det vil fram. Det er godt at det ikke kommer inn i himmelen. Det skal i graven!

Vitnemøtet lørdag var preget av himmelsmaken, og sangen lød så vakert:

*Han sonet min synd
og betalte for den.
Han livet sitt gav,
– hva fikk han igjen?
Han fikk kun en synder,
han ønsket ei mer.
I ham jeg min frelse
og redning nå ser.*

Jeg ser redningen i Jesus. Da blir

det takk i hjertet. Hjertetrangen anfører sangen, emnet er **Jesu Kristi blod**.

Ja, lørdagskvelden ble en uforglemelig stund. På sen kveldstid lød toneene fra sangen som Erik Venjum skrev i 1842 i glede over at konventikkelplakaten ble opphevret:

Ha takk, o Herre kjær, For sådan frihet er At vi i fred Kan tales ved om det som hør' til salighet! Ja, takket være du, Som bliver ved ennu Å øse ned Ånd, liv og fred I samlet menighet! Å underlige, skjulte ting Som så kan løfte opp vårt sinn Fra nød og støt Til liv og glede sot! Min Frelsermann, Fra korsets stand Jeg lengter hjem til himlens land Og ønsker titt Å komme dit Til evig hvile blid.

Å nåde og forsmak! Min sjel ble lett og glad, Den byrder bar, Alt dunkelt var, Men nu ble veien atter klar, Og verdens tanker svant, Nytt lys igjen opprant. Slik nådelønn Gir oss Guds sønn, Helst under sang og bønn. Har dråpene en sådan smak, Hva livets strøm i Salems stad! Enn tid vi har, Men bruk den rett, vær snar! Å – skulle vi Ei hjertelig Deg elske, ære, glad og fri? Bevar vår sjel, Immanuel! Far, venner, far nu vell! (S.b. nr. 560)

Jeg var en av de mange som tørket en takknemlighetståre fra øyekroken og dro fra Oppdal med en inderlig takk til Gud for frelsen i Jesus, – en takk for blodets evangelium!

Hilsen Olaf Klavenæs

Ekteskapet - livslang troskap!

Av Per Bergene Holm

Ekteskapets billedfunksjon

"Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem" (1Mos 1:27). Mennesket er ikke bare skapt i Guds bilde som enkeltindivid, men enheten mellom én mann og én kvinne i ekteskapet hører med til selve gudsbildet.

Men ekteskapet gis i Skriften enda en billedfunksjon. Det uttrykker foreningen av Kristus og hans menighet, som brudgom og brud.

Herren er den evige ektemann

I Det gamle testamente møter vi ofte tale om Israel som en jomfru, Herrens

brud. Men i og med at Israel faller fra Herren, så blir hun en skjøge som springer etter sine mange elskere (avgudene).

Det er særlig profeten Hosea som får beskrive dette. Hosea skal ekte en horkvinne. Det er et bilde på hvordan Herren har ektet Israel, til tross for at hun hele tiden faller fra ham i hor. Et hovedpoeng er at selv om Herren straffer Israel for hennes hor og fører henne i fangenskap, så er ikke det noen skilsmisse. Gud vil ikke svikte henne og bryte sin pakt og sitt løfte. Og gang etter gang lyder det at Herren vil lege Israels

frafall, han vil trolove seg med henne for evig og alltid (Hos 2:19ff).

Til sist gikk det likevel slik at Herren lot Israel (nordriket) fare og få skilsmissembrev (Jer 3:8), for hennes hårde hjertes skyld. Men dette skilsmissembrevet betyr ikke at Herren har forkastet sitt folk og vil velge seg en annen brud. Skilsmissembrevet bekrefter derimot at pakten er brutt, men Herren sier gang på gang at han står ved sin pakt og sitt løfte. Det er Israel som har brutt pakten og forlatt ham. Men når Israel en dag omvender seg, så står Herren der like trofast. "For Gud angrer ikke sine nådegaver og sitt kall" (Rom 11:29).

Juda blir i sin tid også ført i fangenskap og da kunne den tanke oppstå at Herren hadde skilt seg fra henne, sendt henne bort og gitt henne skilsmissembrev, det vil si sagt seg fri fra henne. Men det avviser Herren: "Hvor er deres mors skilsmissembrev, som jeg har jaget henne bort med?" (Jes 50:1). Det skilsmissembrevet finnes ikke, for Herren står ved sine løfter.

Den gifte mann er et bilde på Herren

Som ektemann er jeg et bilde på Herren selv. Slik han er tro mot sin brud, slik skal jeg være tro mot min hustru (jmf Ef 5:22ff).

Da jeg ektet min hustru, ga jeg henne et løfte om troskap til døden skiller oss ad, slik Herren i sitt ord har gitt meg løfte om å være meg tro, evig tro. Jeg vet at om jeg er troløs mot Herren, så er han trofast. Han står ved sitt ord og

løfte. Har jeg fallt fra ham og drevet hon mot ham år etter år, så er han for alltid den samme, like trofast, slik at den dag jeg igjen vender om til ham, så er han den samme og han tar imot meg. Denne sin trofasthet viste han mot Paulus som hadde stått ham i mot, og mot Peter som fornekket ham, mot den samartianske kvinne og synderinnen i fariseeren Simons hus, som begge hadde levd i hon. De fikk alle vende seg til ham og erfare at han var idel kjærlighet og nåde, trofasthet og miskunnhet, slik den bortkomne sønn fikk erfare farens trofasthet og kjærlighet.

Skilsmisse er alltid synd

I dag når kjærligheten har blitt kald hos de fleste, så opplever vi at ekteskap oppløses. Dette skjer også i kristne hjem. Når et menneske faller fra Herren og samfunnet med ham oppløses, så er alltid skylden bare på den ene siden, på menneskets side. Men når to ekterfolk går fra hverandre, så er det vel aldri tale om at den ene er alldeles uskyldig. Det bør kanskje være den største smerte for den troende som sitter tilbake i et oppløst ekteskap. Et ekteskapsbrudd er alltid synd, om ekteskapet brytes gjennom hon, med skilsmisse som tillatt følge (jmf Mt 19:9) – da ekteskapsbruddet allerede er en realitet som tas til følge – , eller oppløses av andre grunner.

Ekteskapsbruddet vitner om brutte løfter, om synd og troløshet. En skilsmisse kan ikke ta bort synden, den kan bare stadfeste den. Det hadde vært bedre om synden var erkjent og gjort

opp i bønn og bot. Og selv om vi mener at skylden mest er hos den andre, så skulle vi som troende være de første til å erkjenne vår skyld og synd og søke tilgivelse, og vi skulle være de første til å tilgi. Tenk bare på hva vi har fått tilgitt hos vår himmelske brudgom! Og det er et veldig alvor over den som ikke er villig til å tilgi sin medvandrer (Mt 18:21ff). Dette gjelder også i ekteskapet, dette gjelder også skilsmisses!

Å speile Herrens trofasthet

Men selv om en fra første stund har søkt tilgivelse og gitt tilgivelse, så opplever mange at den andre ikke vil mer. Ekteskapet kan ikke reddes. Da får vi som Herren lot Israel fare, la den andre fare og gi skilsmissesbrev, for de hårde hjerters skyld.

Men betyr skilsmissesbrevet at du er fri? Betyr det at det løftet jeg en dag ga om livslang troskap ikke lenger står ved lag. Nei, skilsmissesbrevet forteller bare om en pakt som er brutt, den stadfester bare synd og troløshet.

Men så sant du er en troende og hører Herren til og vil vandre på hans veier, så skal du også bære hans bilde i dette. Du har opplevd at selv om du er troløs mot ham, så er han trofast mot deg. Slik skal også den forlatte ektefelle være tro mot det løfte som en dag ble gitt til den troløse ektefellen. Selv om hun er troløs og faller fra deg, så skal du stå ved ditt løfte. Slik skal du få speile Herrens trofasthet midt i en troløs verden.

Hvor kunne ikke Herren hatt lyst til å forkaste sin brud og gjøre ende på henne (2Mos 32:10), men i stedet gikk han under synden og troløsheten og bar straffen selv, skapte forsoning selv. Han som ikke visste av synd eller skyld, bar skylden som om det var han som var den eneste skyldige!

Og vi skulle vel tro at da smeltet de hårde hjerter for en slik kjærlighet og miskunnhet. Nei, ved Jesu kors lød det bare: "Bort med ham!" Ja, slik ble denne kjærligheten og trofastheten verdsett. Og det må også den trofaste ektefelle regne med at svaret ofte blir i vår troløse tid. Men likevel, hvor stort er det ikke å få speile Herrens trofasthet, bære hans kors, dele hans lidelser!

Det brutte kan heles

En dag kan det være at den troløse vil vende hjem, som den bortkomne sønn. Hvor godt da å finne en åpen favn og et trofast hjerte, et avbilde av Guds eget hjerte. Og da kan gleden bli like stor som gleden over den som "var død og er blitt levende", den som "var tapt og er blitt funnet".

Det er ingen lett vei som her er skildret. Bare den som selv vet hva det er å sitte alene tilbake etter et brutt ekteskap kan vel si hva det innebærer av smerte og fortvilelse, offer og kamp. Jeg har ikke forutsetninger for å sette meg inn i det på noe vis. Mitt håp er likevel at disse linjene kunne være med og gi oppmuntring og mot til å vandre videre i tro til Herren og hans kors.

Lær barna den rette frimodighet!

Av Jon Espeland

La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.

Heb 4:16

Det er ikke lett for en som skammer seg å være frimodig. Det vet vi fra dagliglivet. Se på barna; når de har gjort noe som de vet er galt og blir oppdaget og avslørt, blir de skamfulle og mister sin frimodighet. De kan ikke se mor og far i øynene, de vil helst være for seg selv og avviser gjerne både tukt og trøst.

Det er et sunt tegn at barna blir skamfulle. Det viser at deres samvittighet straffer det gale de har gjort. Alle mennesker står skyldig for Gud, også barna. God kristen oppdragelse må derfor måtte gi barna vond samvittighet og anger over synd. Det motsatte er frekkhet og selvgodhet slik vi ser det i kjølvannet av avkristningen i landet vårt. Lærerne i barneskolen kan fortelle mye om det. Flere og flere barn er frekke, respektløse, selvgode og spydige.

Slik blir et samfunn hvor Guds lov og bud blir foraktet og tilslidet. Samfunn, skole og foreldre har seg selv å takke for normaløshet, økende ungdomskriminalitet og mangel på respekt for føresatte i hjem og skole. For der Guds bud går ut, går frekkheten inn. Vi får en frekk frimodighet som verken kjenner skam, ydmykhet eller respekt for autoriteter.

Men der Guds bud holdes frem, der dømmes hjertets innerste tanker og råd. Der blir mennesket dømt i sitt indre. Det får vond samvittighet, ser seg avslørt, skyldig og dømt, blir skamfull og mister frimodigheten.

Mange advarer mot slik forkynnelse og oppdragelse. « – Gi ikke barna dine skyldfølelse,» heter det. Det er riktig at det er vondt å se et barn med skyldfølelse. Derfor er det lett for mor og far å bagatellisere og glatte over. Det er som om foreldrene får skyldfølelse fordi barna har fått skyldfølelse ... Da er en inne i en vond sirkel som lett fører til at Guds bud avsvekkes og bagatelliseres i oppdragelsen.

Anger og skyldfølelse skal ikke bagatelliseres, men må føres fram til et oppgjør. Barnehjertet må åpnes for mor og far, og for Gud. Barnet må lære ydmykhetens vei: «Det var galt det jeg gjorde. Kan du tilgi meg mor?» Og så skal mor og far føre barnet frem for nådens trone hvor det lærer å be: «Kjære Jesus, kan du tilgi meg?»

Når barna har vært ulydige, er skamfulle og mister frimodigheten, skal vi ikke bagatellisere, men oppmuntre dem til frimodig å søke oppgjør og tilgivelse, slik Bibelen lærer oss. Vi må lære dem at: « – Ja, du har vært slem, men Jesus døde for slemme barn. Han kan tilgi deg din synd!»

Vi får medynk med et skamfullt barn. Det har Jesus også. Han har

sann medynk med barnas skrøpeligheter. (Heb 4:15) Vår medynk fører så lett til at vi unnskylder våre barn. Det gjør ikke Jesus, han tilgir dem fordi han har sonet deres synd!

Det skal vi også gjøre, – ikke unnskylda, men stadfeste deres synd og tilgi dem. Vi skal vi gi dem visshet om at de frimodig kan bekjenne sine synder og komme til mor og far og Jesus og finne nåde og tilgivelse.

En rett frimodighet er den som kommer til Jesus med sine synder. Skal barna lære den, må foreldrene være seg bevisst at de er satt i Jesu sted overfor sine barn. De er hyrder som skal lede barna til Jesus. Du kan ikke vente at et barn som ikke trenger be mor og far om tilgivelse, skal få trang til å be Jesus om tilgivelse. Nei, dette følges ad. Derfor må barnet lære å møte mor og far i oppgjør og tilgivelse når det har vært ulydig og syn det.

Vi skal oppmuntre våre barn til stor frimodighet på dette området. De skal vite at mors og fars kjærighet er grenseløs og betingelsesløs og at de derfor med frimodighet kan komme og bekjenne og be om tilgivelse. Da får de erfare at det er lett for mor og far å tilgi, for det er jo ikke noe de heller vil enn å tilgi barnet sitt!

Slik skal mor og far være forbilder som peker på Jesus. Hans kjærighet til oss er i sannhet grenseløs og betingelsesløs, mye mer enn fars- og morskjærigheten! Han har medynk med oss og er prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd, sier Skriften. Og fortsetter: «La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at

vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid.»

Menneskelivet handler om å få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid. Bare den som kommer til Jesus med sine synder får miskunn og finner nåde til hjelp i rette tid.

Skal vi derfor hjelpe våre barn inn til Jesus, må vi hjelpe dem til å erkjenne og bekjenne synd, og gå til Jesus med sin skam og skyld og be ham om syndenes forlatelse. Dette er å drive sjelesorg for sine barn, og det er mors og fars fremste kall.

Vi skal kort og godt lære våre barn at når de kjenner på anger og skyld, da kan de frimodig komme frem for nådens trone. Der treffer de han som har sonet deres synd og som både kan og vil tilgi, han som selv har sagt: «La de små barn komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike hører slike til!»

Når vår samtid sier at vi må vokte oss for å gi barna skyldfølelse, da svarer vi at anger og skyldfølelse i bibelsk forstand både er rett og nødvendig. Men når synden er tilgitt, så er den tilgitt! Det må også mor og far leve etter! Det er intet mindre enn synd mot barnet å skape en skyldfølelse som ikke får hel og full utløsning hos Jesus. Noen kristne foreldre gjør det, men da synder de både mot Gud og sine barn. Når barnet har bekjent sin synd og vært hos Jesus med den, da skal foreldrene forkynne evangeliet for dem, at alt er tilgitt, slettet ut og glemt hos Jesus!

Han betalte for all deres synd på Golgata kors!

L&E

Returnadresse:
Lov og Evangelium
5600 Norheimsund

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Lov og Evangelium

Dette lille bladet som du nå holder i hånda, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med bladet er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi ønsker å dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og så mye informasjon i vår tid, men liten plass og lite stillhet til det som betyr aller mest for et menneske: Å høre og lese Guds ord til frelse for sin sjel!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på økende verdsliggjøring og ugodelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil få tilsendt Lov og Evangelium, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
(Navn)

.....
(Sted/Gateadresse)

.....
(Postnr.) (Poststed)

Sendes til: Lov og Evangelium,
Ekspedisjonen,
5600 Norheimsund

Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud. (Rom 8:28)

Det mest forkjærte som vi kan komme bort i – våre verste feiltagelser – våre bitreste sorger – de ulykker som vi selv har ført over oss med vår egen dårskap – og de som andre har påført oss uten noen som helst skyld fra vår side – ja, endog våre synder – alt uten unntagelse skal tjene oss til gode, om vi bare blir ved å leve i Guds samfunn, om bare livssamfunnet med Gud blir ved å være kjært og uunnværlig for oss. «Rettferdighetens salige frukt» skal vi høste selv av de tørner som stakk verst.

Er ikke det lykke? Trenger vi å ønske oss noen bedre lykke her på jorden? Gud være lovet for en slik makeløs lykke!

Johannes Brandtzæg

Troen....

Men hva er altså troen, når den kommer til Jesus? La oss si det på følgende vis. Hos den som i sannhet sørger over seg selv i hjertet, er troen intet annet enn: den sorgendes lengsel etter Jesus – den hjelpelösas håp til ham som den eneste – den bedendes rop til ham, som om det ikke var andre som hørte – den sukkenes sukk til ham – den nedslåttes fortrøstning og tillit til ham – den sorgendes tilflukt til ham. (...) Sann tro oppstår i hjertet i samme øyeblikk som det er sannhet for meg, at jeg ikke tror på meg selv og mitt, men i stedet roper til Jesus.

Olav Valen-Sendstad